

DE OORLOG VAN FIEN

Diane De Keyzer

De oorlog van Fien

Augustus 1914

© 2017 –Diane De Keyzer & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

 wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
© foto's p. 19 en p. 70: Stedelijk Museum Aarschot

NUR 301
ISBN 978 94 6001 551 9
D/2017/11.676/350
e-boek:
ISBN 978 94 6001 552 6

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wakker worden

De zon piept door het raam.
Ik doe mijn ogen open.
En ik doe ze meteen ook weer toe.
Ik ben nog moe.
Gisteren was het laat.
Mijnheer en madame hadden bezoek.
Veel gepraat tot heel erg laat.
Ik ben de meid.
En als ze boven bezoek hebben,
moeten wij beneden extra hard werken.
Gaan ze boven slapen,
dan zijn wij beneden nog niet klaar.
Wij, dat zijn Anna de bovenmeid, Sille de keukenmeid en ik.
Ik ben het hulpje van Sille.

Juist... ik ben Fien, dat weet je nog niet.
Fien, maar madame noemt mij Joséphine.
'Dat is beter,' zegt ze.
Waarom dat beter is, begrijp ik niet.
Wat is er dan mis met Fien?
Fien is toch kort en goed?
Het is zoals ik ben.
Joséphine... die lijkt wel uit Parijs te komen.
En ik kom helemaal niet uit Parijs.
Ik kom uit Nieuwrode.
Daar wonen wij in een hoeve op het Rot.
'Rot?' hoor ik je denken.
'Wat raar!'
Maar het is gewoon de naam van onze wijk.
Van het Rot is het een klein uur stappen naar
Aarschot.
Dat is de stad waar ik werk.

Moe en de heks

Moe en va leven van het land.
Ze hebben een paar velden met graan.
Er zijn vier koeien, een varken, kippen en konijnen.
We wonen in een kleine hoeve.
We zijn thuis met zes kinderen.
Ik ben de oudste van de meisjes.
Mijn zusje Marie is de jongste.
En dan zijn er nog Fons, Rikus, Jef en Juul.
Er waren nog meer kinderen thuis,
maar die zijn er nu niet meer.
Ze zijn dood.
Het waren nog maar baby's,
maar toch gingen ze dood.
Sus en Rist en Dilia...
Ze bleven niet.
De ene werd twee weken.
De andere bleef twee jaar.
Dilia haalde zelfs de eerste dag niet.
'Waarom dat zo ging?' vraag je.
Er gaan wel meer kleine kindjes dood hier.
Moe denkt dat het door de buurvrouw komt.
De buurvrouw heet Bellemie.
'Een heks is het,' zegt moe.
'Een echte heks!'

Bellemie kan in boeken zonder letters lezen.
En zij doet iets met de kindjes.
Moe weet het zeker.
Hoe ze dat zo zeker weet?
Wel, dat is een lang verhaal...
Komt er een nieuw kindje,
dan komt ook Bellemie.
Ze gaat naar het wiegje.
Ze lacht haar bruine tanden bloot.
'Och maar zie nu hoe schoon, zo schoon!'

Met haar lange, dunne vingers aait ze het hoofdje
van het kind.
'Och, maar hoe schoon toch!'
En weg is ze.
De volgende dag...
is het kleintje dood.
Zomaar dood.
Na Dilia ging moe zelf ook bijna dood.
Ze huilde en huilde, dagenlang.
En dan kom ik eraan.
Moe is blij.
Ze is ook bang.
Moe wil niet nog een kindje verliezen.

Op een dag klopt Bellemie op de deur.
Ze wil het nieuwe kindje zo graag zien.
Maar moe stuurt haar boos weg.
Ze slaat de deur met een klap dicht.
Bijna tegen de neus van Bellemie.
Ik bloos in mijn wiegje.
Ik groei en heb altijd honger.
Moe en va weten zeker dat ze hun Fientje kunnen
houden.
Bellemie kan er niet bij.
Maar een heks kan toveren.
En dat doet Bellemie.
Ze stuurt een pad.
Het is een dikke, bruine pad.
De ogen gaan van links naar rechts.